

III. Куче и пѣтель.

— Друго едно куче завързало приятелство съ единъ пѣтель. Тѣ не се раздѣляли. Пѣтельтъ гордо се покачвалъ върху гърба на кучето, радостно изкукуригвалъ, па слѣдъ това почвалъ грижливо да поще бълхитѣ отъ гърба на кучето.... Кучето пъкъ, за да отблатордари за услугитѣ на своя другаръ, постоянно ближело красивитѣ пѣстри пѣтлюви пера

Дѣте и кокиче.

—Кокиче бѣло, цвѣте мило,
Рожбицо първа подъ снѣгътъ,
Защо ли тѣй си подранило,
Докатъ владѣе ошъ студътъ?

Катъ че ли машиха сърдита
Изпжди тебе най-напрѣдъ,
Подъ тазъ покривка мразовита
Да цѣвне твоятъ нѣженъ цвѣтъ!

Я слушай, бури какъ завѣли,
Лжчъ топълъ нѣма ошъ по насъ,
Салтъ ти с'твоитѣ листца бѣли
Не се страхувашъ вече отъ мразъ.

—Дѣтенце, азъ отъ мразъ не хая.
Макаръ буранътъ ошъ да вѣй,
На зима иде вече края,—
Топликътъ скоро ще завѣй.

На всички нося вѣстъ приятна:
Подъ менъ животътъ закипѣ —
Настѣпва пролѣтъ благодатна
С'зари, съсъ радостъ и цвѣта!

Търново.

М. Московъ.